

Csobai Vera „gyöngyszemei”

Szerző:

Csobai Vera

Borító:

Boris Vanessza alkotása

Tárogató Hangján Baráti Közösség

Gyöngyszemeinek válogatása

Felhasznált képek a baráti közösség munkái, fotói

Nagykanizsa

2015

EGY 65 ÉVE TÖRTÉNT „MAGÁNÜGY”

1949-et írtak akkoriban a kalendáriumok. 18 évesek voltunk, készültünk az érettségire. Furcsa kavargások játszódtak le bennünk, mivel kereken egy évvel korábban államosították kedves Alma Materünket. A régi, meg szokott tanári testület néhány tagját már nélkülözni voltunk kénytelenek, helyette megkaptuk az éppen aktuális „világnézet” néhány oktatóját. El lehet képzelni ezek mit műveltek velünk. Hárman voltunk az osztályban a Mária Kongregáció iskolai vezetőségében és majdnem az egész osztály tagja is volt. (Felekezeti iskolába jártunk.)

Amikor sorra kerültünk az érettségi vizsgán, már minden szem ránk szegeződött. A vizsgáztatók között ülő régi tanáraink arcára is kiült a feszültség. El lehet képzelni, bennünk mi zajlott.

Természetesen az új tanárok vitték a szót, ők tették fel különböző kérdéseiket, - közülük nagyon sok olyant, ami a tananyagban nem is szerepelt. Főleg akkor tették ezt, amikor a hivatalosan kihúzott tételekre kielégítő válaszokat tudtunk adni. Engem pl. a végén annyira megkeverték történelemből, hogy Szt. István és a Habsburg eseményeket is kevertem. Utólag derült ki, hogy mivel a többi tárgyból jól megfeleltem, ezért a régi tanárok erősködésére éppen csak, de átengedtek történelemből is. Így járt nagyon sok közülünk.

Időközben megtörténtek az egyetemi jelentkezések is. Három helyre adtam be a jelentkezési lapomat, ebből kettőre be is hívtak. Főleg azon izgultam, hogy az orvosira vegyenek fel, mert amióta az eszemet tudom, gyerekorvosnak készültem, az akkor még nem külön fakultásban szereplő, gyermek lélekgyógyásznak. A felvételi jól sikerült, már majdnem kezdtem örülni, mikor a posta meghozta az eredményt. „Létszámfeletti”..... ez volt akkoriban a divat. Majdnem minden hozzám hasonló családból származó és felekezeti iskolában végzett jelentkező ilyen szövegű elutasítást kapott.

Hozzám a sors mégis kegyes volt. A Ganz Villamosági Gyár két sportszakosztályának voltam akkor már több mint egy éve leigazolt játékosa, tehát ezen a címen felvettek segédmunkásnak a gyárba. A sportirodára. Ezt akkor óriási kegynek kellett venni. De a valóságban hálás vagyok, mert legalább olyan emberek közé tartozhattam, akik tartották a lelket bennünk, - a sport pedig sok mindenért kárpótolt. A gyárból aztán több különböző - majdnem felsőfokú - végzettséget is szerezhettem (de az egyetem zárva maradt előttem örökre.)

Mostanában, amikor elmegyek a Millenáris parkba, - soha sem azt látom igazán, amit oda építettek és telepítettek – lelki szemeim előtt az a régi, több gyáregységből álló épülethalmaz jelenik meg, annak az illatát hozza felém a szél, az udvaron, az épületek közötti téren régen nem látott arcok villannak fel - rég nem hallott hangok zenélnek.

Sic transit gloria mundi

VALAMI VAN...

Valami mindig elkerül
Valami mindig elmerül,
Valami mindig kárhozát
Valami mindig áldozat.

Valaha volt egy szép remény
Valaha volt egy égi fény,
Valaha volt egy fájdalom
Valaha volt egy bánatom.

Van bennem most is égi fény
Van bennem most is szép remény,
Van bennem most is fájdalom
Van bennem most is bánatom.

Valami mindig kiderül
Valami mindig megkerül
Valami mindig jut nekem
Valami mind: az életem.

BÉNASÁG

Ma valami valahogy összetörött bennem
hiába futok a cserepek után,
megvakult szememmel csak a semmit látom
lábam a semmiben csoszog, rúgkapál.

Hideg és üres, ezt érzem ma folyton
És értelme semmi, amit gondolok,
csapongó képek, össze-vissza hangok,
ez minden, amihez hozzájutok.

Ébredni kéne, vagy elmenekülni
oda hol hangok és szavak zenélnek,
hol szem nélkül látok és fül nélkül hallok
és mert azok már mind az enyéme.

Béna vagyok már, kívül belül béna,
kimondhatatlan már minden szavam,
gúzsba kötött lélek már nem igazi élet,
belefáradtam, megadom magam.

MIÉRT?

Mért is vagyok még itt e sártekén?
Fogalmam sincs, ki is felelne rá.
Hátam mögött maradt minden mi éltetett,
Elöttem a nagy nihil víziója áll.

„Egyedül” – ez az mi maradt is végül,
Tudom – nem csak én járom így utam,
Gondolat és érzelem hiánya végül
Merre viszi amúgy is hiú álmomat.

Félek magamtól, már mindentől félek.
Már mindenki szava késként áll belém.
Összerezzenek a madár dalától
A szél fúvása is csak múltról zenél.

Barátok? – Voltak, nem sokan, néhányan,
De ők már előttem mentek felfele.
Onnan üzennek, onnan biztogatnak
Még ne add fel, küzdjél, nincs még ideje.

Furcsa úgy élni, hogy ne lássad jövődet,
Egyáltalán jövőt ne lássál semmilyen.
Élni a máról egy kétes holnapra
Nem tudom, hogyan kell, igen, megéri-e?

Mert az álmodtam egyszer, régen, nagyon régen,
Ha majd eljő egykor az a pillanat,
Mikor lantom letéve, kinyújtózva testem
A semmittevésbe fordul, s közben ez alatt

Pihenve szemlélem magam kívül, belül.
Mi az, még nem késő, pótolni lehet,
Utazás, könyvek, élmények, barátok,
Szóval mindazt, mit ember csak szeret.

Egyedül – hasít be minden szépbe, jóba,
Kinek a kezét is félve foghatom,
Ki az ki felemel, ha botlom egy kőbe,
Ki az ki rám tekint, ha jön a fájdalom.

Ezért ma úgy érzem, ez nem a világom,
Ebben már helyem alig is lelem.
Álmodni kéne? – Aludni sem tudok..
Istenem segíts, hová is érkezem.

MAMA

„Végállomás, kérem tessék leszállni” ... fordult hátra az egyetlen utas felé. Az először nem mozdult, majd lassan kinyitotta szemét. Pillanatra maga elé nézett és lassan feltápáskodott. – „Ne haragudjon kedves utas, de a kocsit már a garázsba megy. Ez volt a mai utolsó utam”... szólt még kedvesen, majd hozzátette „kellemes karácsonyestét kívánok Önnek”. Lassan elindította a kocsit és bekanyarodott a garázs felé vezető útra. Mikor a helyére ért, leállította a motort és óvatosan lelépett a kocsi felől. Bezárta az ajtót, az irodában leadta a menetlevelet, majd az öltözőben kivette szekrényéből az eddig féltve őrzött kis csomagot és hóna alá vette a már reggel odakészített apró fenyőfát. – Hogy fog a Mama örülni, talán nem is számít már semmire, hiszen még ma is dolgoznia kellett késő estig.

Gyalog indult el hazafelé, mert hiszen az övé volt az utolsó járat ezen a „szentestén”, ő már eleget tett a kötelességének, neki már nem jutott

jármű. De ez nem volt újdonság részére, mert ilyen már nagyon sokszor előfordult életében. Gondolatai már otthon jártak. Maga előtt látta a Mamát, amint ott ül a konyhában, ölébe tett kézzel, várakozó szemekkel nézve a bejáratra. Mikor ér haza a fia, az egyetlen, akivel szót tud váltani, az egyetlen, aki néha megkérdezi, „hogyan van Mama? Nincs valami különlegesre szüksége? Nem szeretne valamit? Régen volt, amikor még együtt volt a család. Szülők, férj és a két gyerek. A szülők és a férj már odafentről nézik, hogyan múlik itt lent az élet, a kislány messzi idegenben él, alig hall néha valamit róla. Az egyetlen a fia, aki megmaradt neki.

Lassan szállingózni kezdett a hó, apró pelyhekben lepte be a hóna alatt lévő kicsiny fát. Kissé megszaporoza lépteit, fázósan összehúzta magán kabátját. Mikor kapujuk elé ért, gémberedett ujjakkal kereste elő kulcsát és dugta a zárba. A zárat nemrégiben olajozta be, így ez simán engedelmeskedett a megnyitásnak. Halkan, hogy senkit se zavarjon, ment fel a lépcsőkön az emeletre. Körben mindenütt már gyertyák fényét látta az ablakokon keresztül lobogni, innen-onnan vidám gyerekhangok hallatszottak, amint a karácsonyfák adta ajándékokat bontogatták. Csendben nyitott be a konyhaajtón, - nem volt előszoba, csak a konyhának nyílt ajtaja a folyosóra. Szemben az ajtóval ült a Mama, fejét előreahajtva – no lám elnyomta a buzgóság – gondolta. Nem is baj, legalább lesz ideje a meglepetésre. Besurrant a szobába, elővette a szekrény tetejéről a szélesebb szájú vázát, beleállította a fenyőfácskát. Majd szekrényének egy rejtett zugából kivette a már hetekkel előbb beszerzett díszes gyertyát, odatette a fa alá és melléje az „igazi” meglepetést. Egy finom, meleg „berlinert” – „A kendőt”, amire Mama már olyan régen vágyott. Az elmúlt hónapban kapott egy kis külön jutalmat, ebből meg tudta venni a hön óhajtott melegséget. Arcát előntötte a várakozás pírja, elképzelte magának a Mama tekintetét és biztos sírni is fog, mert mindig sírt, ha valami igazi nagy öröm érte. Ha fájt valamije, akkor soha sem engedte szabadjára könnyeit.

Még egyszer körülnézett, hogy minden a helyén van-e, aztán csendben kiment a konyhába és odalépett az alvóhoz. – „Mama, édes Mamám – ébredjen, megjött a Jézuska”. Semmi válasz. - Ejnye, na, milyen mélyen is alszik – finoman megrázta a vállát – „Mama, Mamuskám” –

ebben a pillanatban az eddig ülő test előreborult az asztalra. .... Nem... tört ki belőle a kétségbeesett kiáltás, ez nem lehet igaz. Mama, ne játsszon velem, ne hagyjon itt, ne...ne...ne Megmerevedtek a lábai, megfagyott benne a vér, forgott vele a világ. Percekbe telt, míg magához tért. Már nem érzett semmit. Már semmi sincs, ami volt. Üres és sötét minden. Aztán lassan megfordult, beindult a szobába, kezébe vette a berlinert, kivitte és rásimogatta a Mama vállára. – Tessék Mama, ezt hozta ma neked a Jézuska, ide hoztam és rád terítettem, hogy ezen túl ne fázzál. Most már mindig a tiéd lesz, senki sem veheti el tőled. Ugye ilyent szerettél volna? A válasz nélkül maradt csendben leült, ölébe ejtette a két kezét, szemeivel a semmibe tekintve még fogalma sem volt, hogyan lesz ezután.

Boldog karácsonyt Mama – odafent.

Ne azt nézd...

Ne azt nézd, aki hangosan hízeleg neked,
Azt vedd észre, aki csendben megfogja kezéd.
Ne azt nézd, ki hivalkodva keresi kegyed,
Azt vedd észre, ki némán segítve él veled.

A csend mindig az, mire jobban figyelni kell,
A csend adja mindig azt, mi örömökre lel.
A hangos szó összetöri némán, hirtelen
Mit egy lágy mosoly varázsol köréd névtelen..

Keresd a csendben megbújt emberek szavát,
Keresd őszinte vágyak névtelen javát.
Igazi barát az, ki akkor jön, ha kéred,
Szó nélkül ölel át, ha mindent megtett érted.

Ha ilyen barátod van, adj hálát a sorsnak,
Mondj érte egy fohászt, maradjon is meg jónak.
Csend, nyugalom, béke és emberséges élet.
Vigyázz, ez is törékeny, hamar érhet véget.

Búcsú

A hangulat változik és mulandó,
Minden a perchez tartozik, oda köt,
Nem is akarok változtatni ezen,
Elfogadom úgy, ahogyan jött.

A búcsú is egy hangulat része
Egy hangulaté, mely a múlttól szól,
Öröm, vagy bánat, vagy jó, vagy keserű
Akkor már mindegy, amikor búcsúzol.

Más a dal és más az ének.

Dal és ének

Száz madárnak száz dalával,
Versenyezni száz szavával
Sem tud ember, bármily szépek.
Más a dal, és más az ének

Más a madár, más az ember,
Az egyik száll, másik nem mer
Még lelkével sem szárnyalni
Földi rögtől elvágódni.

Fent szabadok, fent az égen
Madárszárnyak sűrűjében.
Egymást szeretve és féltve
Mindig egymás javát nézve.

Egy madárnak, egy dalával
Versenyezni száz szavával
Sem tud ember, bármily szépek
Más a dal és más az ének.

Ha elmentél

Ha átlépsz egy határt, hátra sose nézzél,
Ha a túlparton vagy, vissza sose térjél.
Menni csak előre, lelkeddel is lépjél
A szívedet viszed, vissza sose nézzél.

Megjött a hó....

Fehér már a világ, a hó megjött végre
Elárad nyomában, szívünkben a béke.
Betakarva minden szennyest, mocskos vágyat
Csak az örömnak ad tiszta nyitott házat.

Valamikor réges, régen...

Valamikor réges régen, túl az Óperencián
Sohasemvolt hegy tövében, élt egy szépséges leány.
Arany haját vitte a szél, bogár szeme ragyogott,
Piros ajka csókra termett, - tudta is, hogy: szép vagyok.

Szépségének híre menvén, sok kérője is akadt,
Egyik jött a másik után, de ott senki sem maradt.
Hol a szeme, hol a lába, hol meg Isten tudja mi
Nem tetszett a lánynak, úgy szólt: még hiányzik valami.

Múlt az idő, évek mentek, tavasz után nyár, majd tél,
Egyre inkább úgy érezte, boldogsága útra kél.
Úgy érezte múlt a remény, egyre múlt az alkalom,
Hogy egyszer majd párra lelvén, így szól, - no ezt akarom.

Valamikor réges régen, túl az óperencián,
Sohasemvolt hegy tövében sóvárgott a szép leány.
Hol vannak a régi kérők, hol az udvar mosolya,
Már csak álmában van véle, elő nem jön már soha.

Ám egyszer csak felnyerít a semmiből egy paripa,
Rajta délceg, ám vak férfi, keze itt-ott tétova
Mozdulattal megkísérli megfékezni pej lovát,
Sohasemvolt ablakában nem látja a szép leányt.

Ám a leány szíve dobban, úgy érzi, megnyílt az ég,
Eljött az, kit sóvárogva, várva várt már réges rég.
Leszaladt a sok-sok lépcsőn, szinte repült lefele,
Odafutott és a kengyelt megragadta két keze.

Meghőkölt a nemes állat, meg is állt a lány előtt
A vak férfi nem értette mi történt, hisz még előbb
Száguldott vele a ménje, most meg áll zihálva ott
Hol a kantár feszülése rajta majd nagyot dobott.

Nemes lovag - szólt a leány, - hangja furcsán remegett, -
Isten hozott Sohasemvolt hegynek lábán tégedet.
Most, hogy itt vagy, „sohasemvolt”, „már mindigre” változott,
Otthonul kínálom néked, s mindazt, ami jót hozott.

A vak nem lát, ő csak érez, - mint most is e jó lovag,
Megérezte mind a szépet, mely e lányban bent fogant.
Szó nem kellett, csak érintés, minden helyére került.
Boldogság és szép megértés, szerelemben egyesült.

Most „már mindig” hegy lábához, túl az Óperencián,
Beköltözött a boldogság, egymásért élt fiú, lány.
Hallgass Te is hogyha lelked, hogyha szíved szól neked,
Nem a külső,. – szív és lélek oldja meg az életet.

Ébresztő...

Az egész világon úrrá lett a közöny,
A közöny a szép és jó iránt,
Mindenki felkapja arra már a fejét,
Ha borzalom és a kék kiált.

Nincsenek ma már világmegváltó szavak,
Nincsen már szépítő érzelem,
Van durvaság, szenny és másnak alázása
És mindent elönt a félelem..

Félünk a világtól, magunktól is félünk.
Maradjunk? De menni sem merünk,
Villámlik és dörög, kívül-belül minden,
Holott ezzel semmit sem nyerünk.

Van, aki fejét a homokba bedugva
azt hiszi, ezzel elmenekül,
De csak annyit ér el, világtalan szemmel
Néki a nagy semmi teljesül.

Emberek ébresztő, a letargiából
Még senki sem húzta ki magát
Anélkül, hogy egymás kezét ne fognánk meg,
Ne figyelnék a másik szavát.

Segítsük azt, aki segítségre szorul,
Ezzel magunkon is segítünk,
Mások szenvedései azok az árák,
Amelyekkel mi is fizetünk.

Álmodom - ébredek...

Leszállt az éj, de csillag egy sem jött vele.
Sötétség uralt már mindent a föld felett.
A lelkek mélyéből halk sikolyok szállnak
Fényre, csillogásra, boldogságra várnak.

Betompult a világ fényre váró képe,
Beleremeg minden sötétséget félve.
Ha az égi szikrák nem jönnek időben
Minden és mindenki nyugszik temetőben.

Kavarog a szélvész, vad orkánná fajul,
Fénytelen dübörgés ráz már mindent vadul,
Oly távolnak tűnik hajnal pírja, lángja,
Sötétség odvából minden lélek vágya.

És akkor egyszer csak a horizont alján,
Felszakad az égbolt, mosoly derül arcán,
Visszatükröződik minden csupa fénnel,
Megjött a megváltás, - már elmúlt az éjjel.

Hazudik a világ

Hazudik a világ, egyre többször, s jobban,
Már nincsenek gátak, mindent lehet mostan.
Hogy a szavakat majd egyszer tett követi,
Azzal nem törődik most semmi és senki.

A gyűlölet izzik, a parazsa lángol,
Ócska görény módon, kéjelegve táncol
Egyik a másiknak lelkébe taposva,
Őrült rágalmakat a fejére ontva.

Majd hirtelen, mint egy földön kívülről jött
Kényszerű mozdulat, és már embert is ölt.
Nincsenek érzelmek, nincsen más csak érdek,
Pusztuljon a másik, csak én, csak én éljek.

A mindenki másnak sárba taposása,
Hazug érdekeknek hízelgő szokása
Lett mára a divat. Ezt követik azok,
Kiknek gondolata – mennyi pénzt is kapok?

Itt a végállomás – a PÉNZ beszél megint,
Gyűlölet, gyilkosság, kifizetés szerint.
Vigyázat emberek!! Vegyük, fel a harcot
Ne engedjünk másnak, ne adjuk a sarcot.

Keresztes háborút hirdet most az élet,
Vagy az igazság győz, vagy a piszkos érdek.
A haza, az ember, a jövőnk a tétje
Tettnek, gondolatnak, - mert különben: Vége.

Furcsa ez az élet...

Furcsa ez az élet, s naponta furcsább lesz,
Bárhová is nézel, kezéd bármit is tesz.
Jönnek a pofonok, jönnek már kéretlen
Onnan is, ahonnan ez már nem véletlen.

A határok immár mindenhol törölve,
Beszéd és mozdulat hamis mindörökre.
Becsukott szemekkel, befogott fülekkel
Egyre csak ezt látod, egyre csak ez ér el.

Vannak ilyen napok, többi közé szőve,
Belebotlasz szóba, belebotlasz kőbe.
A szavakat kapod, a követ nem látod,
Mind a kettő sebez, egy sem a világod.

Legtöbbször e szavak köveket hordoznak,
Lelkedben nyomokat, mély sebet okoznak.
Érted ezt? Nem érted? Miért, miért hátán.
Vannak, kik örülnek ilyen sebek láttán?

Befordul a lélek, bezárja kapuit,
Kívül rekeszt mindent, ne lássa hamuit
Az elégett kincsnak, amit úgy neveznek:
Barátság, megértés, fénye szeretetnek.

Adri...

Sok barátod volt innen Tárogató családból, eljött az óra, el kell köszönni... Nem búcsúzunk, mert tudjuk Te csak előre mentél, vársz majd ránk egykor...

Adri. . Ma tiéd a búcsú szava,
Ma néked küldjük utolsó szavunk.
Ma érted mond fohászt minden barát,
Ki veled élt, lélegzett. Itt vagyunk.

Adri... Ma rólad szól emlékezés
Szavak, mondatok, képek, pillanat,
Mit hátrahagytál nekünk vigaszul,
Mi itt belül belőled megmaradt.

Adri... Mi itt egy nagycsalád vagyunk,
Könnyet ejtünk, az elmentek után
Megint egyel kevesebben lettünk
Isten veled!

Ébren álmodom...

Bújj ki te szög most már a zsákból
Zsákban csak macskát tarthatunk,
Hát hinni kell a közmondásnak,
Mi zsákbamacskát árulunk.

Mindenkinek a saját zsákja,
Melyet oly görcsösen szorít,
Elrejt mindazt, ami benne
Öl, butít és elnyomorít.

Zsákbamacska, amit kínálunk,
Ami belőlünk kifelé mutat,
Mert belül, a zsákoknak mélyén
Lappangva őriz titkokat.

Ki vagyok én, milyen az arcom?
Nem amit látsz, az nem én vagyok.
Aki vagyok, az rejtett mélység
Lélek, gondolat és sasok.

A vágyak sasként repülnének
De a határ mindent lezár,
Határtalanul csak szeretni
Lehet, szárnyalva, mint madár.

Vinni a jót, kedveset, szépet,
Borítani véle sebeket,
Enyhíteni sok szenvedést és
Simogatni a lelkeket.

Ha sokszor nyílik meg a zsákod,
Sok szeretet megy kifelé,
A megnagyobbodott nyíláson
Valami csak jön befelé.

Jön befelé néked a hála,
Jön ezer, köszöntve neved,
És egyszer csak azt veszed észre,
Már nem üres ott bent neked.

Ami jó kicsúszott a zsákból,
Kint termő talajra talált,
Százszorosán jött vissza hozzád
Betöltve lelked zeg-zugát.

Nálad kibújt a szög a zsákból
De még sincs talpalatnyi hely,
A visszarepült széppel, jóval
Megtelt a zsákod. Ébredj fel.

HÚSVÉT HÉTFŐ

Kopognak az ajtón - vajon ki lehet?
Kinyitom - és látom, itt a szeretet.
Megerint az érzés, megérint a szó,
Behuny szemmel tudom, hogy megjött a jó.

A feltámadt Krisztus hagyatéka ez,
Átölel a csend és bennem béke lesz.
Nem merem ezért most kinyitni szemem,
Ne is történjék itt most már más velem.

A feltámadt Krisztus mindenkihez szól,
Mindenütt kopogtat, figyeljete jó!
"Itt hozom néktek a szeretet lángját,
Őrizzed ember, ezt már sokan várják”

Ne legyen üres ezen túl az élet,
Szeretet lángja hassa át a létet.
A szeretet majd békét hoz magával,
És szembe fordul ő minden halállal.

PüNKÖSDI GONDOLATOK

A Szentlélek szava legyen intő példa,
Ne felejtsed Ember, mi az élet célja.
Jóság és szeretet uralja a létet,
Mert csak így éred el majd a békés véget.

Túlélünk háborút, sok-sok világégést,
Ember gonoszságát, aljas toroktépést,
Hazugság áradást, mindenféle szennyet
Mégis megmaradtunk embernek, ha kellett.

Kellett, mert a lelkünk, szívünk egyre vágyott,
Kikerülni minden rettenetes átkot.
Békét az utcának, utca emberének
Utat engedve a jóság reményének.

Jóság kísérője volt, van és lesz mindig
Szeretet, megnyugvás, miben ember bízik.
Hit – Remény – Szeretet, e háromban élve
Észre sem vesszük, de megszáll így a béke.

Önmagunkon is és egymáson segítve,
Félretéve önzést, boldogságot hintve,
A Szentlélek szava mindig intő példa.
Ne felejtsed Ember, ez az élet célja.

Érintés...

Megérintett valami a légből,
Megértettem valamit az égből.
Megérintett, hogyha fáj és vérzik,
Megértettem, lelkem ott is érzik.

Csukott szemmel nézem a világot,
Csukott füllel hallom a sok átkot.
Nem tudok most érzéseket élni,
Átgondolni, hinni és remélni.

Beborít a mocskos szörnyű láva,
Hitszegők magamutogatása.
Levetkőzött testek és a préda:
Odavetett, erkölcstelen, léha.

Lábbal taposnak ott minden szépet.
Degenerált embertelenséget
Ontanak nyakunkba óhatatlan.
Ordítani tudnék, - gondolatban.

Mert szólni nem lehet, tilos nekünk,
Marad a csukott szem, bezárt fülünk.
Meghalljuk így az égi szózatot:
„Maradj meg embernek, veled vagyok.”

Üzenet a tüntetőknek

Mikor ismét szól a kolomp
uccu neki birkák,
siessetek, üvöltsetek
a farmon ezt várják.
Az eszetek, hogyha volna
elhagyni mán bölcsebb,
gondolkodni úgy sincs miről
üres fejjel könnyebb.

.....

Bólogatni, vigyorogni,
üvöltözve tapsikolni,
álhíreknek utat adni,
össze-vissza hazudozni,
vezényszóra mutogatni,
szírre, szarra begurulni,
minden szépet elátkozni,
melegekkel mutatkozni,
ocsmányságot elmakogni,
árulókat elfogadni,
szennyet, mocskot kiáltani,
hülyeséget felvállalni,

.....

soroljam még? vége nincsen.....
de azért most áldjon Isten.

Szózat .... 2015.

Hazudtak rendületlenül,
Vedd észre, oh, magyar,
Bölcsőd ez, s majdan sírod is
Ballibsi ott kavar.

A nagyvilágon e kívül,
csak kívül van helyed,
Itthon üldöz a maffia
És üzeni neked:
Hazudtuk rendületlenül
Éjt, estét és napot,
Te pedig végre fogd be szád.
Tőlünk Te ezt kapod.

A milliárdok itt vannak,
Külföldről jött nekünk,
Belőle semmit sem kaptok,
Közösbe nem teszünk.
Országotadtunk érte el,
Csak ennyit kértek ők,
Mi meg régi szokás szerint
Küldtünk üzletkötőt..

.....

De fű alatt és fű felett,
- Ezt sosem értik meg, -
Él még a magyar lendület
És hazaszeretet.

Mert a nemzet élni akar,
Most is töretlenül.
Életerő és akarat.
Ez éltet itt belül.
Feladni soha nem szabad.
Míg nem takar avar,
Hazádat rendületlenül
Szeressed, oh, magyar.

Amikor felkel a nap

A hajnal pírja kicsalta szememből az álmot.
Érzem, múltba néző napra ébredek,
Halkan kelek, a szobában is szép csendben járok.
Megszokás – így élem le az életem.

Furcsa, hogy mennyi, mennyi minden van mibennünk,
Emlékek, érzések és gondolatok,
Elég egy lépés, egy szó ..... és már a múltban élünk,
A jelen csak halvány, áttetsző való.

Öreg testemben mintha megint 20 éves lennék,
Nem azt látom, amit a szemem mutat,
Felködlenek réges régi képek és emlékek,
Köztük a lelkem egy rejtett szót kutat.

Anya, oly rég volt, hogy elmentél. Itt hagytál engem
Egyedül kétségek és gondok között,
Rengeteg a miért és a választalan kérdés
A légben vibráló szavaid mögött.

Az ágyad szélén ülve, nyitott lelkemmel vártam
Hogy kimondjad utolsó gondolatod.
Vártam azt az egy szót, mit már nem mondtál kis soha,
A sors megfosztott, hogy ezt kimondhatod.

Szemeddel küldted el ott a végső jó tanácsot,
A megbékélés nyugalma mítoszáat.
Elküldted nekem akkor a béke üzenetét,
A hangok nélküli szeretet szavát.

Ez a ki nem mondott szó, ez éltet azóta is,
És tartja ébren a lelkemet ma már,
Erőt ad nekem ahhoz, hogy el tudjak viselni
Mindent és hiányodat drága Mamám.

Egy REGÉBE illő találkozás.

Megvolt hát mit annyian reméltünk,
Meggzólalt a Tárogató Hangja.
Összejöttünk mert csábított minket
Lelkecskénknek lelkes hívó szava.

"Nézzünk egyszer egymásnak szemébe
A gondolat így válik valóvá,
Ne a betű mondjon nekünk mindent
Szemünk, szavunk legyen árulónkká."

Köszönjük, a szíves invitálást
Köszönjük, hogy gondoskods, mirólunk
Törődsz azzal, hogy e kis csapatnak
Öröm legyen ha egymáshoz szólunk.

KÖSZÖNET GIZUSNAK,
KI MINDNYÁJUNK LELKE.
ŐRIZZE MEG AZ ÚR,
LEGYEN RAJTA SZEME.

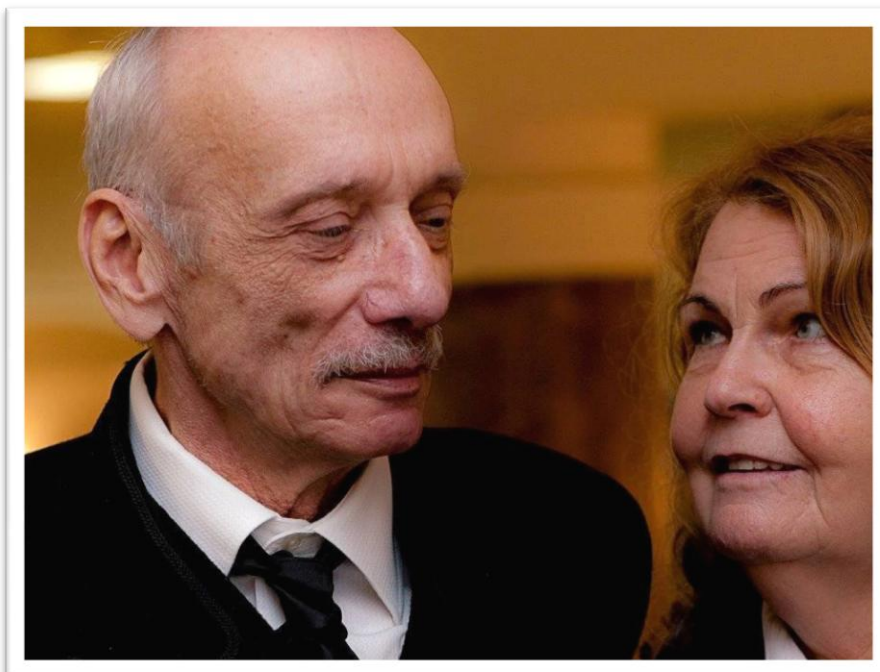
PÉTER

Ma emlékezünk. A múltból most kilépve
Megjelenik Péter, szólva hozzánk, kérve
Higgyünk a szavának, higgyük, amit gondolt,
Némán is tudatos minden, amit mondott.

".....A halálnak is megvan a maga értelme.
Helyet és időt ad az új embereknek.
Emlékeket ad, és távolságot.
És bizonyos kor után elfáradunk valamennyien.
Nem olyan nehéz a halál, mint képzeled....."

Péter szavai így zengjenek most bennünk,
Nem siratni kell Őt, hanem megköszönnünk,
Megköszönni azt, hogy életünk egy része
Együtt futott Vele, a lelkünket érte.

Adjon Isten néki, és kiket itt hagyott,
Nyugodalmat, békét, senkivel haragot.
Legyen az Ő része, a mennyeknek csendje,
Az itt hagyottaknak a hitnek ereje.

Nemes Kiss Katának..

A "Hegyről Lefelé" találkoztam Veled,
Kezedben béke, csend és nyugalom.
Szemedből sugárzott szerete a szeretet
Ez kísér végig most az utamon.
Köszönöm, hogy ma így indulhat ez a nap,
Békével lelkemben kezdem ezt a hetet.
Megmutattad, nem a külső zajok azok,
Amik számunkra mindent jelentenek

